

Encyklika o kulte k Ježišovu Srdcu: *Haurietis aquas*

Pápež Pius XII. v roku 1956 pri príležitosti stého výročia sviatku Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, ustanoveného Píom IX., napísal nádhernú encykliku o kulte k Ježišovu Srdcu s názvom v latinčine *Haurietis aquas*. Je to titul, ktorý má svoj pôvod v knihe proroka Izaiáša, kde svätý pisateľ prorokuje, že Srdce Ježišovo sa stane prameňom lásky: „Budete čerpať s radosťou vody z prameňov spásy“ (Iz 12, 13).

Metafora vody tu prorokom použitá je symbolom Ducha Svätého, pravej lásky Kristovej, ktorou - ako Boh - miluje vo vnútri Trojice. Súčasne sa láska vylieva na celé ľudstvo - t. j. jeho Svätý Duch je darovaný Cirkvi - tak ako hovorí sv. Pavol Rimanom: „Láska Božia je rozliata v našich srdciach skrz Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (Rim 5, 5). A tak, cez dvojakú prirodzenosť Krista jeho láska je súčasne ľudská a božská a je oporným bodom sviatku Najsvätejšieho Srdca Ježišovho.

Encyklika zdôrazňuje, že božská láska je skutočná láska a že vždy sprevádzala dejiny toho ľudu, v ktorom Boh písal svoje zákony. S týmto ľudom Boh ustanovil početné zmluvy lásky, dokonca aj keď tento istý ľud ich dosť často porušil svojou nevernosťou. Tento ľud sa však mal iba kajať a Boh obnovil svoju zmluvu s nimi v ešte silnejšom spojení lásky ako je to jasne napísané u proroka Ozeáša: „Keď bol Izrael mladý, miloval som ho a z Egypta som povolal svojho syna. A ja som vodil Efraima, vzal som si ich na ramená, no nezbadali, že ich opatrujem. Povrazmi ľudskosti som ich tiahol, lanami lásky. Vyhojím ich poranenia, milovať ich budem vďačne. Budem Izraelu ako rosa; prekviatať bude ako ľalia a zapustí korene sťa Libanon“ (Oz 11, 1.3-4; 14, 5-6).

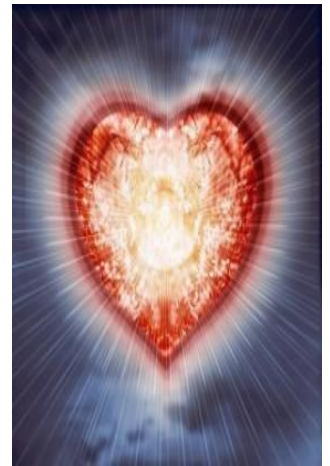
Vrcholným vyjadrením božej lásky je láskyplné vtelenie a utrpenie Božieho Syna, ktoré robia lásku dokonale ľudskou, naplnenou všetkými ľudskými citmi. Tak sa Ježišovo Srdce stáva vrcholným príkladom lásky a útechy pre nás ľudí, ako to uvádza sv. Augustín: „Pán Ježiš prijíma tieto city krehkej ľudskej prirodzenosti, s cieľom ponúknuť seba samého svojmu telu, ktorým je Cirkev, model, ktorý

treba napodobňovať. Tak ak niekto pod tlakom ľudských pokušení upadne do smútku a utrpenia, pre toto nebude zbavený vplyvu jeho milosti; pochopí, že také zármutky nie sú hriechy, ale sú príznaky ľudského utrpenia.“ Táto citlivá láska má vrchol na kríži, kde je Srdce Ježišovo prebodnuté mečom a stáva sa tak vrcholným dôkazom jeho neviditeľnej rany lásky (str. 1081).

Svätý Otec hovorí o treťom aspekte lásky „ktorou Kristus miluje Otca a ľudstvo, ktorým je horiace milosrdenstvo rozliate v jeho duši a vytvára vzácnu schopnosť ľudskej vôle a osvecuje činy dvojakým blaženým poznaním, v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a poznania (cit. Kol 2, 3). Ježišovo Srdce je pre nás prameňom každého poznania alebo tým mystickým rebríkom pre výstup do objatia Boha, je bohaté na dary ako Eucharistia, utrpenie a smrť, jeho najsvätejšiu Matku, kňazstvo, založenie Cirkvi, vyliatie Ducha Svätého na apoštolov a veriacich. V týchto všetkých dielach máme meditovať s dušou plnou lásky a búšiaci na jeho Srdce, s ktorým akoby meral momenty času svojej pozemskej púte až k najvyššiemu momentu v ktorom hovorí: „Dokonané je“ (Jn 19, 30). Vtedy, búšenie jeho Srdca sa zastaví a jeho nežná láska zostane akoby zadržaná do momentu slávneho vzkriesenia. Opätovným zjednotením duše víťazného Vykupiteľa nad smrťou so svojim osláveným telom najsvätejšie Srdce opäť začne búšiť pravidelne a odvtedy nikdy neprestalo a neprestane vyjadrovať rytmus, ktorý sa stal už navždy pokojným a neochvejným, trojitú lásku, ktorá spája Božieho Syna so svojim nebeským Otcom a s celým ľudským spoločenstvom, ktorému je plným právom *Mystickou hlavou*“ (s. 1065).

Zverme sa teda Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu, ktoré búšilo synchronizovane s Ježišovým Srdcom v jej lone, aby sme aj my, zjednotení s ich rytmom, mohli neustále sa zúčastňovať na tomto večnom dýchaní Ducha Svätého, milujúc s Ním v Najsvätejšej Trojici.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Dokedy budeš zabúdať na mňa, Pane?

Dokedy sa chceš skrývať predom mnou?

Dokedy budem nosiť starosť v duši,

dokedy v srdci žiaľ tak deň čo deň?

Dokedy nepriateľ sa bude vršiť nado mnou?

Pozri sa na mňa, splň mi tú prosbu. Pane! Osviet mi oči, aby som na smrť nezaspal.

Aby sa nechválil môj nepriateľ: Premohol som ho, dívajte sa! Nech neteší sa lotor z mojich múk. Vo Tvoju milosť budem dúfať, Pane. A z Tvojej pomoci sa radovať. Zaspievam Pánovi, lebo mi dobre urobil.

Alfa a Omega, začiatok a koniec

Čo nám pripomínajú nasledujúce činnosti: rozbíjanie fľaše šampanského o nejakú konštrukciu, poklopanie kladivom o kameň, prestrihnutie bielej pásky, poliatie nejakého predmetu na spôsob krstu? Začiatkové a konečné úkony pri ľudskom diele, ktoré majú slávnostný ráz a čisto profánny, svetský charakter. Ježiš pripomína ľuďom, ako vzniká úroda. V tejto súvislosti poukazuje na úvodnú činnosť – človek hodí semeno „do zeme“ a takisto konečnú – „hneď priloží kosák, lebo nastala žatva“. Sejba a žatva – to sú dva hraničné, slávnostné úkony. Pripomínajú začiatok a koniec. Každý sa spýta, čo je medzi tým. Všetko kľučí a rastie a človek ani nevie ako. My už vieme, že Boh dáva vzrast. Niekomu sa môže zdať, že človek dokáže všetko sám. Keďže je viditeľný pri počiatkoch a záveroch nejakých diel, často sa štylizuje do úlohy absolútneho pána, ktorý si so všetkým poradí. Odmieťa vidieť to podstatné: vzrast dáva Boh, hoci ho pri činnosti fyzicky nikto nevidí.

Zdá sa, že tu ide o povzbudenie, aby sme prvotné a záverečné úkony robili vedome s Bohom – učители a žiaci – pri úvodnom a záverečnom zvonení; vodiči a cestujúci – pri rannom naštartovaní autobusu a večernom zaparkovaní na konečnej, lekári a pacienti – pri prvom rannom odbere krvi a záverečnej vizite; obchodníci a zákazníci – pri rannom otváraní a konečnom vyúčtovaní; kňazi a veriaci – pri prvom stretnutí vo farskej kancelárii pri príprave na krst, záverečnom odprevádzaní na večnosť; politici a voliči – pri pravdivom vysvetľovaní situácie v spoločnosti a pri zodpovednom hľadaní konečných riešení pre dobro človeka. Uvedomme si, že tvoríme medzi sebou jednotu! Ak jednotou tvoríme – tvoríme lepší svet na základe vzájomnej solidarity a vcítením sa do situácie blížneho, no najmä jednotou s Bohom, ktorý chce byť pri nás v hraničných situáciách. Myslime na to najmä vtedy, keď každé ráno začíname: „Pane, otvor moje pery...“ a večer, keď počujeme biblické povzbudenie: „Sínko nech nezapadá nad vašim hnevom...“ Práve vtedy sa presvedčíme, že Boh dáva vzrast. Aj my rastieme, ak všetko s Bohom začíname a všetko s ním aj končíme

Štefan Vitko

Oznamy

Na budúcu nedeľu 17. júna 2012 sa uskutoční pravidelná mesačná zbierka na potreby farnosti.

Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať!

Liturgický kalendár

11.VI. pondelok	sv. Barnabáš, apoštol
12.VI. utorok	sv. Ján z Fakundy, kňaz
13.VI. streda	sv. Anton Paduánsky, kňaz a učiteľ Cirkvi
14.VI. štvrtok	sv. Elizej, prorok, sv. Vít
15.VI. piatok	Najsvätejšieho Srdca Ježišovho - slávnosť
16.VI. sobota	Nepoškvrneného Srdca Panny Márie

Smäd

Ako prijať Ducha, ktorý je tak neuchopiteľný? Ako znova nechať rozhorieť jeho plameň vo svojom srdci, pokiaľ už len tlie? Keď sa už človek presvedčí, že by to s Duchom Svätým skutočne rád skúsil, aký je prvý krok, ktorý má urobiť?

Je to poznanie vlastnej nedostatočnosti, vedomie, že si nevystačím sám, že potrebujem Boha, že som ako vyprahnutá, suchá zem. „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo“ (Mt 5, 3). Východní kresťania pokojne zamieňajú Ducha Svätého a kráľovstvo Božie a majú svojím spôsobom pravdu, pretože Kristus môže kraľovať v ľudských srdciach jedine skrze Ducha. „Duch prichádza na pomoc našej slabosti“ (Rim 8, 26), hovorí svätý Pavol. Najväčšou prekážkou jeho pôsobenia v nás je teda naša sebestačnosť, naša pýcha, všetko, na čo sa v živote spoliehame bez Boha. Vytvárame si medzi nami a ním akýsi „airbag“, ktorý nám bráni v priamej závislosti od neho. Evanjelium o Kráľovstve je určené chudobným, oni jediní ho totiž môžu prijať. A Ježiš sám povedal: „Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije“ (Jn 7, 37). Ten smäd je veľmi dôležitý, bez neho to nejde.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Učenie“

Sväté omše v 10. týždni cezročného obdobia (B)

11.VI. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 Za farníkov

12.VI. utorok

18.00 Za Ľ Annu Cetlovú – 1. výročie

13.VI. streda

18.00 Za Ľ Antona Mruškoviča

14.VI. štvrtok *Svätá omša zo slávnosti*

17.15 Adorácia + posvätný ruženec

18.00 Za Ľ Antona a Lauru Kerákových

15.VI. piatok - Najsvätejšie Srdce Ježišovo - slávnosť

18.00 Za zdravie a svätú trpezlivosť

Lektori: Macáková E., Kosnáčová T.

16.VI. sobota *Nepoškvrneného Srdca Panny Márie*

08.00 Za ctiteľov Božského Srdca Ježišovho a Nepoškvrneného Srdca Panny Márie

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

17.VI. 11.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 Za farníkov

Lektori: Macáková E., Vráblová M.

10.00 Za Ľ Antona a Zlaticu Kulifajových

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Slovo na dnes

Čo nám hovoria svätí.

Juan de Bonilla Španielsky františkán žijúci v 16. storočí, autor krásnej Úvahy o pokoji duše

Pokoj - cesta k dokonalosti

Skúsenosť vám ukáže, že pokoj, ktorý rozmnoží vo vašej duši milosrdenstvo, lásku k Bohu a k blížnemu, je najpriamejšia cesta k večnému životu.

Dbajte, aby vaše srdce nikdy nepodľahlo panike, aby sa neodдалo smútku a nepokoju, aby sa nenechalo strhnúť ničím, čo by mu prinieslo zmätok. Usilujte sa ho však zachovať v pokoji, pretože Pán hovorí: „Blahoslavení tí, čo šíria pokoj...“ (Mt 5,9). Ak to dokážete, Pán pretvorí vašu dušu na miesto pokoja a vybuduje z vás Dom blaha. Od vás chce len to, aby ste sa zakaždým, keď sa rozrušíte, vrátili späť k rozvahe a pokoji vo vlastnom vnútri, v práci a v myšlienkach rovnako ako v činoch.

Tak ako mesto nevyrastie zo dňa na deň, ani vy nedosiahnete tento pokoj, tento vnútorný mier rýchlo, pretože ide o príbytok pre Boha a vy sa máte stať jeho chrámom. Navyše ho musí budovať sám Pán, lebo bez jeho účasti je každá vaša námaha daromná.

Na druhej strane neslobodno zabúdať, že základy tejto budovy tvorí pokora.

Udržiavať si dušu slobodnú a nespútanú.

Nech je vaša vôľa vždy pripravená na každú možnosť. A vaše srdce nech nie je ničím spútané. Ak vyslovíte nejakú túžbu, robte to tak, aby ste sa v prípade neúspechu ani troška netrápili, ale aby ste si zachovali taký pokoj, ako keby ste neboli po ničom túžili. Pravá sloboda totiž spočíva v tom, že sa na nič neviažeme. A takto nespútanú chce mať vašu dušu Boh, aby v nej mohol konať veľkolepé zázraky.

Svätý František Saleský (1567 - 1622)

Boh je Bohom pokoja

Pretože láska prebýva len tam, kde vládne pokoj, dbajte vždy, aby ste si dobre zachovali svätý pokoj a mier srdca, ktoré vám tak často odporúčam.

Všetky myšlienky, ktoré v nás vyvolávajú duševný nepokoj a zmätok, nijako nemôžu byť od Boha, ktorý je Kniežaťom pokoja. Sú to pokušenia nepriateľa, preto ich reba zahnať a nevšímať si ich.

Treba vždy a všade žiť pokojne. Ak nás stihne súženie, či už vnútorné alebo vonkajšie, treba ho znášať pokojne. Ak ideme v ústrety radosti, treba ju prijať pokojne, bez rozrušenia. Treba utekať pred zlom? Áno, ale aj to v pokoji, nie v zmätku, pretože inak by sme na úteku mohli spadnúť a dať nepriateľovi možnosť, aby nám vzal život. Ak treba vykonať dobro, máme k tomu pristupovať pokojne, aby sme v náhlivosti nenarobili zbytočné chyby. Dokonca aj pokánie treba robiť s pokojom (List abatyši z Puy d'Orbe).

Ako získať pokoj

Najdrahšia dcéra, robme tri veci a dosiahneme pokoj: majme vždy ten najčistejší úmysel robiť všetko na česť a slávu Boha; aj to málo, ktorého sme schopní, robme s týmto úmyslom a podľa rád svojho duchovného otca a starost' o zvyšok prenechajme Bohu. Ak človek pristupuje k Bohu ako k centru svojich úmyslov a robí, čo je v jeho silách, prečo sa znepokojuje? Čoho sa má báť? Nie, nie, Boh nie je taký hrozný k tým, ktorých miluje; uspokojuje sa s málom, lebo

dobre vie, že my toho veľa nemáme. A vedzte, drahá dcéra, že Boh je v Písme nazvaný Kniežaťom pokoja, a teda všade tam, kde je zvrchovaným pánom, všetko udržiava v pokoji. Predsa len je pravda, že skôr ako niekde nastolí pokoj, vyvolá tam vojnu, lebo oddeľuje srdce a dušu od ich najmilších, najdôvernejších a najzákladnejších citov a náklonností, čiže od prehnanej sebalásky, samolúbosti a podobne.

Keď nás teda Boh odďaľuje od týchto príjemných a nami pestovaných vášní, akoby nám za živa trhal srdce, a to nás popudzuje; je priam nemožné nevzpierať sa celou dušou, pretože sa nás to citlivo dotýka. No napriek všetkej duchovnej rozorvanosti nestratíme pokoj, ak navzdory úzkosti podriadiame svoju vôľu Pánovej vôli, ba budeme mať z toho potešenie, a nezanedbáme svoje povinnosti, ale sa do nich s odvahou pustíme (List abatyši z Puy d'Orbe).

Pokoj a pokora

Pokoj sa rodí z pokory.

Nič nás tak nekazí ako sebaláska a vlastné preceňovanie. Prečo sme prekvapení, zmätení a netrepežliví, keď vyjde najavo naša nedokonalosť či hriech? Bezpochyby preto, lebo sme sa považovali za dobrých, rozhodných a silných, a keď sa ukáže, že to vôbec nie je pravda a že sme sa ocitli na zemi, cítime sa oklamaní a zmätení, urazení a rozháraní. Keby sme si boli načistom, kto skutočne sme, nežasli by sme nad svojím pádom, ale nad tým že vôbec dokážeme stáť.

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvej v ňom“

Hľadajte pokrm, ktorý ostáva pre večný život

(Jn 6, 22 – 29)

Ako vzbudiť záujem o hodnotu nebeského chleba? Kristus mal skutočne pravdu. Nikto iný nebude vedieť hovoriť o chlebe, ktorý môže nasýtiť ľudskú osobnosť, len on - Kristus. Ľudia hľadajú a dožadujú sa len obyčajného chleba. Ale všetko viditeľné, čo Ježiš robí, odkrýva tajomstvá, ktoré chce, aby človek pochopil. V každom zázraku sa niečo skrýva! Z kroku na krok odkrýva svoje tajomstvá. A vyžaduje iba jedno - Vieru. Ide o večný život.

Židia nehľadajú Krista ako chlieb pre večný život, no pre nás je odkrývanie tajomstva úloha na celý život. A každé nájdenie bude východiskom nového hľadania. Na pochopenie toho pravého zmyslu chleba, že telesný pokrm človeku nestačí Toto poznanie dá človeka do pohybu. Lebo u Boha sa nič nesmie zastaviť. Všetko má byť stále v procese. A viera je neustály pohyb k Bohu.

Je naozaj pomýlením túžiť po veciach viac ako po láske, milosti, večných hodnotách. Hoci ľudia možno prichádzajú ku Kristovi z rozličných dôvodov, Kristus sa dožaduje ich úplnej viery. Vyžaduje novú dispozíciu. Svätý Pavol to vystihol jednou otázkou: „Čo nás odlúči od Kristovej lásky?“ Ved' ide o budúcnosť, večný život, o mňa samého.

Pochopíme aj my pri lámaní chleba, že všetko je pravda? Že všetci sme svedkami najnepochopiteľnejšieho tajomstva, ktoré nám pomáha uveriť?

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Neviditeľné knihy

Japonec Tetsungen, žiak zenu, sa pustil do obrovského úlohy: knižne vydať sedemtisíc prekladov sutier, ktoré boli dovtedy len v čínskom jazyku. Krížom-krážom prešiel celé Japonsko, aby vyzbieral peniaze na svoj projekt. Niektorí bohatí ľudia mu dávali aj po sto dukátov, ale väčšinou dostal od sedliakov len pár drobných mincí. Tetsungen nehľadel na veľkosť daru a každému sa poďakoval rovnako.

Po desiatich rokoch putovania mal konečne pohromade potrebnú sumu. Ale práve v tom čase sa vyliala rieka Uji a tisíce ľudí bolo bez jedla a strechy nad hlavou. Tetsungen dal vyzbierané peniaze chudobným.

Potom začal znovu vyberať peniaze. Zase to trvalo niekoľko rokov, kým mal potrebnú sumu pohromade. Vtedy v zemi prepukla epidémia a Tetsungen dal peniaze na pomoc obetiam.

Aj po tretí raz začal so zbierkou. Po dvadsiatich rokoch sa mu splnil sen - mohol sutry vydať v japončine. Štočky tohto prvého japonského vydania sutier sú vystavené v Obaku, kláštore v Kyoto.

Ale Japonci rozprávajú svojim deťom, že Tetsungen vlastne vydal sutry trikrát, ibaže prvé dve vydania sú neviditeľné, no oveľa cennejšie, ako to tretie.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti.“

Rok nad evanjeliom

Blahoslavení milosrdní

V staroveku nepoznali ani len slovo milosrdenstvo. Je to slovo kresťanské a je to aj kresťanská cnosť. Zrodila sa z Boha a z neho čerpá ustavične svoju silu a sviežosť.

Aký je to kontrast v dnešnom sebeckom svete, keď už veriace deti sa učia, aké rozličné a mnohotvárne sú skutky milosrdenstva! Všimáť si hladných, smädných, opustených, chorých, odprevadiť na poslednej ceste mŕtvych... A jestvuje aj duchovné milosrdenstvo, ku ktorému vedieme človeka od malička - dobre poradiť neistým, poučiť hľadajúcich, napomenúť pri zlom skutku, potešiť zarmúteného, odpustiť urážku, znášať nepríjemných a nesympatických, modliť sa za všetkých, živých i mŕtvych.

„Dosiachnu milosrdenstvo...“ Áno, oni budú počuť tie zázračné slová: „Podďte, požehnaní od môjho Otca...“ A dôvod? Hladný som bol, a dali ste mi jesť, bol som smädný, pociestný, nahý, chorý, v žalári, a poslúžili ste mi. A keď sa títo skromní a obetaví prekvapene budú pýtať: „Pane, kedy sme ťa videli hladného a smädného, chorého alebo v žalári?“ odpovie im: „Čo ste urobili jednému z týchto najmenších mojich bratov, mne ste urobili...“

Evanjelium. nás všetkých ovplyvnilo. Kto z nás by neustrnul, keď počuje, že niekto zahynul, keď zachraňoval z ohňa druhých? Je v nás akýsi cit, akýsi posvätný zmysel pre veľkosť obetavosti. Kto z nás nezostane v tichom zamyslení, keď počuje o Damianovi de Veuster? Matka Tereza dostala medzinárodné uznanie za svoju činnosť v službách milosrdenstva. Svet si ju uctil. Aké šťastie, že sú medzi nami

milosrdní, vychovaní evanjeliom!

Milosrdní... Nikdy im nestačila vlastná bieda. Brali si na plecia i ťarchu iných a pomáhali im ju niesť. Ujíjali sa iných v núdzi, prijímali na seba i cudziu biedu, aj vtedy, keď bola zavinená. Pôjdu aj naďalej v ústrety chorým, hriешným, zdeptaným a pokoreným. A budú blahoslavení... Matka Tereza! Čo ako si bola chatrná postavou a nepatrná v lomoze tohto sveta - ty si už teraz blahoslavená!

Čistého srdca

Čistého srdca... to je čosi veľmi bohaté. Nejde len o šiesty príkaz. Mať čisté srdce znamená omnoho viac. Je to hlboká studňa, na ktorej dne vyviera čistá a priehľadná voda, čo udržiava život. Byť čistého srdca znamená byť úprimný, priamy, dobre zmýšľať, byť oddaný a verný, nenáročný, pokorný a pevný. Čistého srdca sú jednoduchí. Ale aké neľahké je nadobudnúť si takúto jednoduchosť. O koľko ľahšie si človek navykne pretvarovať sa, pohodlne opakovať frázy, spoločensky luhať, neúprimne a podlízavo sa ukláňať a tleskať! To všetko je opak čistého srdca. To je pokrytectvo.

Pri vchode do našich chrámov je svätená voda. Pokropiť sa ňou pôvodne neznačilo len prežehnať sa, ale aj vnútorne sa omyť, očistiť. Kto sa chce priblížiť k Bohu, má sa očistiť, zrieknuť sa prekážok, zlého zmýšľania a hriechu.

Pán Boh očakáva od nás čisté srdce, aby sme boli pred ním úprimní v modlitbe, vo svedomí, jednoduchí a dobrí pred ľuďmi. Naše správanie i reč majú byť jednoduché a skromné. Tomu všetkému sa hovorí čisté srdce. Robiť to, čo hovoríme, hovoriť to, čo myslíme, myslieť to, čo sa zhoduje s myšlienkami Božími. Čistota nášho srdca má teda korene v Bohu. Človek čistého srdca žije v Bohu a z Boha, je Boží. Preto je vzácny.

Čistého srdca sú tí, ktorí majú svoje srdce pre Boha otvorené tak, že môže vidieť až na jeho dno. Boh vidí do nás tak či tak, aj proti našej vôli. Ak mu to však sami dovolíme - to je čosi iné. Tu akoby bral naše srdce do svojich rúk a chránil ho v každej únave a pokušení, aby sme vydržali. Pritom očisťuje naše srdce ešte viac a my vtedy cítime jeho blízkosť.

Čistému sa Boh daruje zvlášť dôverne. A očakáva, že takýto človek pôjde so svojim čistým srdcom medzi ľudí plniť svoje poslanie. Boh nám ukázal takéto čisté srdce, keď nám daroval svojho Syna. Nik teraz nemôže povedať, že nevie, čo značí mať čisté srdce. Ježiš ho mal. A pre jeho predvídané zásluhy ho mala i jeho matka. Nám všetkým dal možnosť stať sa Božími deťmi. Ježiš prišiel medzi nás, aby očistil naše svedomie a naplnil nás láskou. Všetci máme možnosť nadobudnúť cez neho čisté srdce.

Stojíme pred Ježišom a čím viac poznávame jeho srdce, tým viac vidíme svoj hriech. Spočiatku sme možno brali hriech na ľahkú váhu a mysleli sme si, že bude jednoduché zbaviť sa ho. Neskôr sme zistili, že je to tvrdá robota, v niektorých veciach možno na celý život. No sami by sme to nedokázali. Hriech je chaos a vyjsť z tohto chaosu nie je ľahké. Až Ježiš nás z neho vyviedol. Ukázal nám, že na tejto zemi možno žiť s čistým srdcom, a to aj v príkoriach, nedostatku a prenasledovaní. Ukázal nám to i na svojej matke. Teraz je to možné i nám.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku